

A Generális Apát karácsonyi körlevele
2012

A hitben megerősödve

Kedves Ciszterci Testvéreim,

A hit éve arra ösztönöz bennünket, hogy a Krisztushoz tartozás egyre nagyobb vágyával éljük meg a liturgikus időket és életünk mindennapjait. Ahhoz a Krisztushoz szeretnénk egyre inkább kapcsolódni, aki a hit által a szívünkben lakik, miként Móriában, azért, hogy megismertesse velünk és nekünk ajándékozza szeretetének teljességét (vö. Ef 3,17-19).

A megmozdítandó hegyek

Gyakran mégis elvonnak ettől a tapasztalattól az élet gondjai és nehézségei, mert felhalmozódnak, egymásra rakódnak és összekeverednek. Tehetetleneknek érezzük magunkat, és az a kísértés veti fel bennünk a fejét, hogy valami nagy megoldásra vágyjunk, egy óriási megoldásra, amely mindent elrendez, amelynek során minden a helyére kerül. Olyan megoldást szeretnénk, amely mindent egy pillanat alatt előbbre visz, vagy egy szempillantás alatt visszahelyez bennünket a kezdeti, ártatlan és tiszta állapotba, mintegy a földi paradicsomba.

Úgy tűnik, hogy Jézus komolyan veszi ezt az érzésünket, mikor a hegyeket mozgató hitről beszél. „Ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, s azt mondjátok ennek a hegynek itt: Menj innét oda! - odamegy, s nem lesz nektek semmi sem lehetetlen.” (Mt 17,20). Azonban lehet, hogy egy kis iróniával vegyítve mondja mindezt Jézus, azért, hogy segítsen tudatosítanunk magunkban azt az abszurd elképzelésünket, hogy egyedül szeretnénk arrébb vinni valódi, vagy magunk által gyártott problémáink hegyeit. Akárhogy is van, akár valódiak, akár látszólagosak, Jézus megígéri, hogy arrébb vihetjük ezeket a hegyeket, de csak egy morzsányi kis hitnek köszönhetően, egy egészen kicsiny mustármagnyi hittel. Kerestük a hatalmas megoldást, és íme, Krisztus azzal lep meg bennünket, hogy egészen kicsi, egészen egyszerű megoldást kínál: a hitet.

Mint az apostolok, mi is kicsit elveszettnek érezzük magunkat hallván, amit Jézus az életünk problémáival kapcsolatos nagy aggodalmunkra felel. Elveszettnek érezzük magunkat, mert megértjük, hogy a hit, amelyet Jézus kínál nekünk, a szívünknek egy

titokzatos aktusa, amelyben egyszerre minden tőlünk és minden Istentől függ. A hitünk kihívása éppen az, hogy tőlünk függ, hogy merünk-e teljesen Istentől függeni. Isten el tudja és el akarja mozdítani gondjaink és nehézségeink hegyeit. Neki minden lehetséges, de Ő nem fogja mindezt megtenni anélkül, hogy szabadságunk ki ne nyitná Előtte életünknek és a világnak ajtaját, hogy befogadja az üdvösség és a szeretet mérhetetlen hatalmát, amelyet Ő ajándékoz nekünk. Isten olyan, mint egy rendkívül gazdag és rendkívül hatalmas ember, aki koldusként várja, hogy kioszthassa minden gazdagságát és kegyét mindazoknak, akik kinyitják neki a kezüket, hogy elfogadják tőle mindezt. Isten koldusként várja, koldulja a koldusokat, akik készek hinni abban az ajándékban, amelyben Saját magát akarja nekünk adni.

Isten transzcendens alázta

Ilyen alázatos az Isten, aki teljességben kinyilvánította magát Krisztusban. Krisztus alázata teljességgel túlmutat a mi alázatunkon. Mégis eljön hozzánk és arra kér, hadd nyilváníthassa ki önmagát a mi üdvösségünkért. Azok, akik találkoztak Jézus kezdeményezésével gyakran úgy reagáltak, hogy kifejezték, hogy méltatlannak és tehetetlennek érzik magukat. Mivel azonban a sajátjuknál sokkal nagyobb és mélyebb, titokzatos alázattal szembesültek, meg kellett adniuk magukat. Az angyali üdvözléskor Mária zavarba jött, hogy egy Angyal látogat el hozzá és kegyelemmel teljesnek köszönti őt. Azonban nem csak egy angyal látogatja őt meg: az Isten Fia szeretne benne emberré lenni. Erre megérti, hogy csak engednie kell, hogy Ő cselekedjék benne: „Íme, az Úr szolgálója vagyok, legyen nekem a te ígéd szerint.” (Lk 1,38). József megérti, hogy valami nagy és titokzatos dolog történik az ő menyasszonyának életében. Úgy dönt, hogy alázatosan reagál, talán megalázkodva is, úgy, hogy titokban bocsátja el. Az angyal azonban tudtára adja Isten üdvözítő alázatát, aki Máriát választotta édesanyjául és őt vélelmezett apául. József csendben engedi, hogy minden úgy történjék, ahogy Isten akarja és magához veszi Máriát és a Gyermekeket (vö. Mt, 1,20-25).

Ez a dinamika mintegy paradigmaként újra megjelenik Jézus nyilvános működésének kezdetén és végén: megkeresztelkedésekor a Jordánban, és az utolsó vacsorán, mikor megmossa tanítványai lábát. Mindkét jelenetben Krisztus olyan alázatot tanúsít, amelyet nem értenek a vele beszélők. Keresztelő Szent János és Simon Péter mindketten úgy reagálnak, mint akik nem tudják elgondolni, hogy Isten alázatosabb, mint ők. „Nekem van szükségem a te keresztségedre - mondta -, s te jössz hozzám?” Jézus ezt mondta: 'Hagyd ezt most! Illő, hogy mindent megtegyünk, ami elő van írva.' ” Erre engedett neki.” (Mt 3,14-15). „Az én lábamat ugyan meg nem mosod soha! [...] 'Ha nem moslak meg, nem lehetsz közösségben velem.' 'Akkor, Uram, ne csak a lábamat, hanem a fejemet és a kezemet is!’” (Jn 13,8-9).

Az emberi alázatosságnak, az ember méltatlanság érzésének a reakciói ezek. Jézus azonban mindkét esetben leállítja mindezt, kérve mindkettőjüket, hogy hagyják magukat, engedjék Isten alázata titkának, hogy kifejeződjék az életükben és a világban és így megvalósulhasson az üdvösség terve.

Az utolsó próféta és az első apostol arra vannak meghívva, hogy engedjék, hogy ellenállás nélkül kifejeződésre jusson Isten alázata. Ezáltal Jézus megérteti velük, hogy Isten alázata más szinten van, mint az emberi alázat. Isten alázata kifürkészhetetlen mélység, oly végtelen mélység, amelyet az ember nem tud belátni a tekintetével,

ítélőképességével, mert Isten alázatának legmélyén magának Istennek a szíve van: az Ő végtelen, lángoló szeretete, az Atya a Fiú és a Szentlélek közötti szentháromságos kapcsolat, a Másik végtelen szereteteli állítása, amely a Szentháromság mindegyik Személyét jellemzi.

Keresztelő János és Péter mintha össze akarnák hasonlítani az ő méltatlanságuknak érzését Krisztus alázatával, amely meglepi őket. Mintha meg akarnák állítani azt a forrást, amely ebből a megismerhetetlen mélységből fakad. Ezentúl azonban Isten szeretete mélységes forrásának ki kell áradnia a világra, mindenféle gőgök és megaláztatások sodrása ellenében, amelyek Ádám bűne óta elterjedtek az emberi történelemben. Ezt a forrást befogadta már Szűz Mária bűn nélküli alázatának „élő forrása” (vö. Dante, Isteni színjáték, Paradicsom, XXXIII, 10).

Krisztus alázata olyan titok, amely az ember számára felmérhetetlen, mert ez minden világi értéknek „ellen-mértéke”. Az ember mégis arra van meghívva, hogy erre bízva magát, megengedve, hogy eljőjön, kifejeződésre jusson, megmutatkozzék Betlehemtől a Kálváriáig, hogy azután megmaradjon az Egyház és az Oltáriszentség titkában.

Krisztus alázata olyan, mint az elvetett mag halála, a föld sötétjében, amely csodálatos módon életet terem, még nagyobb életet. Krisztus alázata az élet fája magvának halála, aki minden élet élete, föltámadás és örök élet. Mária méhében, József csendjében, a Jordán vizében, a húsvét titkában, amelyet bevezet és kifejez a lábmosás, Krisztus alázata Istent a halálba vezeti, amely az örök élet gyümölcsét termi az egész emberiség számára.

Engedni, hogy megvalósuljon

„Engedd, hogy megvalósuljon!”

Isten meghívása, amelyet tömören és határozottan Máriához, Józsefhez, Keresztelő Jánoshoz, Péterhez és mindnyájunkhoz intéz, a hitre szóló meghívás. Nem látod, nem érted, ellen szeretnél állni, fel szeretnél lázadni, ki szeretnél belőle maradni, menekülnél előle. Nem tudod befogadni az értelmébe és a szívedbe szeretetem alázatának végtelen mélységét, de képes vagy hinni, és ha hiszel, ezáltal megengeded, hogy megvalósuljon ez a titok, kifejeződésre jusson az életedben és a világban. „Boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!” (Lk 1,45).

A keresztény hit nem csak abban áll, hogy hiszünk Istenben: azt is jelenti, hogy bízunk Krisztus eljövételében éppen ott, ahol az Ő alázata végtelenül nagyobbak mutatkozik, mint a mi méltatlan és gőgösen megalázott emberi ítéletünk.

A hit arra dicsőségre nyit ki bennünket, amely egy számunkra érthetetlen alázatból fakad. Az emberek számára az alázat és a dicsőség nem férnek össze egymással. Ezzel szemben Krisztus számára és Krisztusban elválaszthatatlan a kettő. Mert mind a kettő a szeretettel esik egybe, magával Isten létével: „Isten szeretet” (1 Jn 4,16).

A hit azt jelenti, hogy bízunk abban, hogy Istennek a keresztig vezető alázata által „megvalósul minden, ami elő van írva” (vö. Mt 3,15). Minden megvalósul, minden tökéletes Krisztus alázatának mélységében, Krisztusban, aki kiüresíti önmagát, hogy szeretetének tüzevel megváltsa az emberiséget.

Jézus kérése, hogy „Engedd, hogy megvalósuljon!”, egybe esik azzal, hogy „Engedd, hogy belépjek!”. Kérése tehát egybe esik saját jelenlétének ajándékával bennünk és közöttünk, amely által az üdvösséget végbeviszi. Krisztus alázata abban áll, hogy létünk ajtaján kopogtat, hogy beléphessen és együtt étkezhessen velünk (Jel 3,20). Abban áll, hogy koldusként, szegényként kopogtat, aki úgy tűnik éppen akkor kér tőlünk mindent, amikor azért jön, hogy mindent, egész Önmagát nekünk adja. Nem az nyit neki ajtót, aki tökéletes, hanem mindaz, aki megérti, hogy Krisztus nélkül el van veszve, mint a korabeli vámosok. Zakeus tudja, hogy nem méltó arra, hogy befogadja az Urat az ő házába, de tudja, hogy Jézusnak ez a kezdeményezése bűnös szívének legmélyebb vágyára felel. Befogadja Őt, és mikor befogadja, úgy érzi, hogy újjá születik egy új emberségre, amelyről addig azt hitte, hogy számára lehetetlen: „Akik ezt látták, méltatlankodva megjegyezték, hogy bűnös emberhez tér be megpihenni. Zakeus azonban odaállt az Úr elé, és így szólt: 'Íme, Uram, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakit valamiben megcsaltam, négyannyit adok helyette.' Jézus ezt felelte neki: 'Ma üdvösség köszöntött erre a házra.'” (Lk 19,7-9).

A hit által van üdvösségünk, a hitünk azonban abban áll, hogy felelünk Jézus Krisztus kezdeményezésére, aki szeretetének végtelen alázatában és alázatának végtelen szeretetében arra kér minket, hogy beléphessen az életünkbe, hogy oszthasson az életünkben, mint egy közös étkezés közösségében. Így valósul meg a mi megtérésünk csodája: a Krisztussal való barátság átalakít bennünket, talpra állít, feltámaszt, és újra képesek leszünk inkább adni, mint lopni, boldogok leszünk, hogy elveszíthetjük az életünket, inkább, minthogy meg akarnánk nyerni azáltal, hogy a birtoklásban kisajátítunk személyeket és dolgokat.

Az Ő Országának eljövetele

„Engedd, hogy megvalósuljon!” És akkor eljön Isten Ország! Krisztus alázata, a Szűz méhében történő megtestesülése óta, egybeesik az Isten Országának eljövetelével ebbe a világba. Olyan eljövetel ez, amely mindenütt megmutatkozik, ahol legalább egy kis mustármagnyi hitet talál. Istennek minden lehetséges, és ez az Ő királysága, az Ő felfoghatatlan hatalma. Az Isten Országát ott mutatkozik meg, ahol a hit lehetővé teszi az Úrnak, aki számára minden lehetséges, hogy kifejezze az Ő mindenhatóságát bennünk és közöttünk, az egész világban.

Szükségünk van a lehetetlenre, szükségünk van az Isten Országára. Ez nem azt jelenti, hogy azt állítjuk, csodás dolgokra van szükségünk, hanem, hogy egyszerűen szükségünk van az életünk beteljesedésére és szívünk egészének betöltésére és mindarra, amire minden embernek szüksége van. Jézus példaként állítja azokat a szükségleteket, amelyekről az Atya gondoskodik: hogy legyen mit ennünk, miként van mit enniük az ég madarainak, hogy legyen mibe öltözködnünk, miként „öltözködnek” a mező liliomai (vö. Mt 6,25-30). Mennyi ember van a világon, és a gazdasági válság következtében hozzánk közel is, közöttünk is, akik segítséget szenvednek az élet alapvető dolgaiban! Az is Isten Országát, hogy megengedjük az Atyának, hogy kenyeret adjon, ruhát, munkát, házat, neveltetést, egészséget... Ezért kéri Krisztus, hogy nyíljunk ki Isten Országára, hittel, amely a szeretet által tevékeny, hittel, amely lehetővé teszi, hogy megvonjunk valamit magunktól azért, hogy megosszuk azokkal, akik szükségben vannak.

A hit meghallja Jézus „Engedd, hogy megvalósuljon!”-ját, minden emberi szükségletben, amelyre nem tudunk pusztán a saját erőnkéből válaszolni. Engedni, hogy Jézus megvalósítsa, megtegye, azt is jelenti, hogy megengedjük neki, hogy ránk bízsa a döntést és erőt és a képességet adjon arra, hogy odaajándékozzuk önmagunkat, amink van, és amik vagyunk.

Mária, József, Keresztelő János és Péter megértették, hogy az „Engedd, hogy megvalósuljon!”, amit Isten kért tőlük, nem azt jelentette egyszerűen, hogy álljanak félre és hagyják, hogy Krisztus egyedül folytassa a küldetését. Megértették, hogy Krisztus „Engedd, hogy megvalósuljon!”-jának, úgymond rajtuk keresztül kell megvalósulnia, az ő szabadságukon, az ő életükön, az ő szívükön keresztül. Megértették, hogy ha engedik, hogy Krisztus valósítsa meg a dolgokat, akkor magával viszi őket az Ő Országának eljövételébe, és az életük többé nem lesz olyan, mint azelőtt. A keresztény engedelmesség tanulékonyasága olyan, mintha engednénk, hogy egy folyó olyan utakra és olyan célok felé sodorjon magával, amelyek nem voltak benne a mi terveinkbe. Az a folyó, amelybe magával sodor bennünket Krisztus, ha hittel engedjük, hogy Ő valósítsa meg a dolgokat, ez a folyó az az út, az az igazság és az az élet, aki Ő maga a világ számára. Magával ragad, hogy kövessük Őt az Ő életének és küldetésének útján, hogy közünk legyen Hozzá (vö. Jn 13,8), közösségben legyünk Vele, az Ő végsőig menő szeretetében, egészen a mártíriumig, a keresztig.

„Minél inkább előre haladunk a monasztikus életben és a hitben...”

Szent Benedek ennek tudatosságát a Regula prológusának ragyogó utolsó mondatában foglalja össze, amely segít megértenünk a hit szerepét életünkben és hivatásunkban: „De ha a szerzeteséletben és a hitben előrehaladunk (*processu vero conversationis et fidei*), akkor majd szárnyaló szívvel és a szeretet elmondhatatlan édességével sietünk előre az Isten parancsainak útján. Így az ő vezetése alól magunkat soha ki nem vonva, mindhalálig állhatatosan megmaradunk tanítása mellett a monostorban, és béketűrésünkkel részt veszünk Krisztus szenvedéseiben, hogy aztán országának is méltó részesei lehessünk.” (Prológus 49-50)

A hit a hivatásunk útján növekszik. Mint a hivatásunk, a hitünk is egy folyamat „processus”, „progressio”, ami szó szerint azt jelenti, hogy haladunk előre. A hit és a hivatás út, az életünk útja, amelyen Krisztust követve haladunk előre. A hit az Úrra hallgat, az Ő igéjére, az Ő hívására, és Benne bízva, beleegyezik az életnek abba a megváltoztatásába, amelyet Krisztus kér tőlünk, és amelyet Ő ajándékoz nekünk azáltal, hogy megadja a folytonos megtérés kegyelmét. A hit tehát kinyitja az életünket Isten „szeretetének elmondhatatlan édességére”, a Szentlélekre, aki kitárja a szívünket és szárnyalóvá teszi, hogy így futhassunk Krisztus követésének útján, aki engedelmes az Atyának egészen a Passió teljes, türelmes (*patientia*) elszenvedéséig. Ezért a hitben mindig szükségünk van arra, hogy ne szakadjunk el az Ő tanításától (*magisterium*), és kitartsunk a végsőig az Ő doktrínájában, az igazságban, amelyet Ő nyilatkoztat ki nekünk. Ez az út abban a kegyelemben végződik, hogy részünk lehet Krisztussal az Ő Országában. Miként Jézus ígérte Péternek, ha engedi, hogy megmossa a lábát. Vagy miként a megtérő jobb latornak ígérte, akit mellette feszítettek keresztre (vö. Lk 23,42-43).

Szent Benedek, ennek az idézett mondatnak erős intenzitásával a Regula elején annak az életnek az intenzív erejét akarja összefoglalni, amelyre meg vagyunk hívva. A Krisztushoz tartozás intenzitása ez, amely, hitünkön és monasztikus életünkön keresztül, egész valónkat kívánja. Olyan intenzitás, olyan erő, amely az életünket Krisztus szeretetéhez és igazságához köti. A keresztény hit az az erény, amely megnyitja a szabadságunkat az Úr igazságának és szeretetének. Hinni Isten szavában és szeretetében, abban, hogy jelen van közöttünk, szól hozzánk és szeret bennünket, azért, hogy elvezethessen bennünket oda, hogy egész életünkkel az Ő szeretete igazságához csatlakozzunk, ez Isten Országá, amely itt és most elkezdődik azok számára, akik hisznek Őbenne.

Szent Benedek egész Reguláját úgy kellene átélmélnünk, mint egy útikönyvet azon az úton, amelyen az emberi élet minden pillanata és minden aspektusa arra hivatott, hogy elősegítse hitünk és hivatásunk növekedését. Krisztussal megtett út ez, amelynek során, a hitünk és a szeretetünk által egyre inkább egyesül a mi szegény valónk az Ő személyével.

Ezért élünk mi közösségben, együtt. Azért vagyunk együtt, hogy segítsük egymást abban, hogy megéljük a megtérésnek és a hitnek ezt az útját, amely kitágítja a szívünket az „elmondhatatlan” szeretetre. Mindig emlékeznünk kellene arra, hogy a közösségi életünk célja alapján véve az, hogy mindnyájunk szíve kitáguljon Krisztus szeretetében. Valóban ez a gondolat vezet bennünket a kapcsolatainkban? A közösségeinkben valóban olyan testvériséget élünk-e, amely törődik minden egyes közösségi tag szívével, tehát azzal, hogy ki-ki növekedjék a szeretetben és az örömben? Azzal a missziós gondoskodással éljük-e monasztikus hivatásunkat, hogy minden ember Jézus szeretetében és hitében tágra nyílt szívvel élhessen?

Karácsony éjszakáján az ég összes angyala átárasztja az ő örömét és fényét néhány szegény pásztor szívébe, akik az éjszakában bolyonganak (vö. Lk 2,13-14). Mi is a szegények evangelizálására vagyunk meghívva, a szívek evangelizálására, kezdve a saját szívünkkel, amely azt kéri a szabadságunktól és az elköteleződésünktől, hogy fogadjuk be az igazságot és a szeretet, amely egyedül képes kitágítani. Csak így lesz elég ereje a szívünknek, a „belső embernek” bennünk (Ef 3,16) ahhoz, hogy az életünket Isten akaratának útján fussuk végig. Így válik a szívünk számunkra és a többiek számára is a Krisztusban kapott új élet középpontjává és alanyává.

Ábrahám hite

„Ábrahám hitt az Istennek, és ez megigazulására szolgált.” (Rom 4,3; Ter 15,6)
Ábrahám úgy fejezte ki a hitét, hogy elindult az ő hazájából arra a földre, amelyet Isten ígért neki, egy olyan földre, melyet a teljesség és határtalan termékenység jellemez. Ő is „engedte, hogy mindez megvalósuljon”, azáltal, hogy engedelmesskedett és, hogy életének minden örömét és termékenységét rábízta az Úrra, aki mindezt megígérte neki.

Mi is arra vagyunk meghívva szüntelenül, hogy éljük a hitünket, azáltal, hogy elhagyjuk a biztonságainkat, a terveinket, hogy beléphessünk egy olyan földre, amely nem a miénk, az Isten Országának földjére. Krisztus azonban kinyilatkoztatta nekünk, hogy ez az „ígéret földje”, minden élet valódi termékenységének alapja, nem más, mint az Ő

alázatának rejtett és csendes humusza. Krisztus alázata az a termőföld, amelyben Isten megígéri nekünk életünk teljes termékenységét, melyben a szívünk kitágul az Ő mérték nélküli szeretetének mértékére.

Ábrahám hivatása és hittel teli válasza minden hivatás példázata. A hit minden hivatás alapja, mert a hit a Krisztushoz kapcsolódás és a Krisztushoz tartozás kegyelme és erénye, aki minden ember számára „út, igazság és élet” (Jn 14,6). A hit nélkül nincs hivatás, semmilyen hivatás, mert nélküle nem lehet sem fölismerni Krisztust, sem pedig Hozzá kapcsolódni, aki szeret minket, hív bennünket és elvezet bennünket, mindig a hitben, arra, hogy az Ő szeretetéből éljünk, az örök élet reményében, az Atya házában. Ha szeretjük Krisztust és a hivatásunkat, ha igazságban akarunk élni, mindig újra föl kell tennünk magunknak a kérdést, hogy valóban a hitben gyökerezve élünk-e, a hit-e egyetlen biztonságunk, amelyet senki nem vehet el tőlünk.

Csak a hitünkre alapozott élet gyökereztet bele Krisztusba mindent, amit megélünk: „Mivel tehát elismertétek Krisztus Jézust uratoknak, éljétek is benne. Verjétek benne gyökeret, épüljétek rá és erősödjétek meg a hitben, ahogy tanultátok” (Kol 2,6-7). A hitre építkezés szabaddá tesz bennünket, szabaddá minden bálványtól, amely önmagunkhoz köt bennünket, a terveinkhez és a félelmeinkhez, és mindattól, ami elválaszt bennünket a többiektől. Az életünk nagy döntése az, hogy választunk a Krisztusba vetett hit és a bálványok között. A bálványok elválasztanak bennünket Krisztustól és a testvéreinktől, mert megakadályozzák, hogy Őrá épüljünk. A bálványokhoz kötődés következménye a halál, tehát az, hogy nem élünk Isten gyermekeinek szabadságában.

A Makkabeusok második könyvének egy epizódja mindig elgondolkodtat. Az egyik ütközet után a zsidók elmentek, hogy összeszedjék a harcban elesettek holttestét. „Ám a halottak ruhája alatt Jamnia bálványainak szentelt tárgyakat találtak, amit a törvény tilt a zsidóknak. Így megtudták, miért estek el.” (2 Mak 12,40).

Talán nekünk is érdemes mindig fölkerelkednünk és megnéznünk, hogy a mögött, ami nem egészen élő és szabad bennünk, nem véletlenül egy bálvány bújik-e meg, akire inkább bízunk az életünk üdvösségét és örömét, mint Krisztusra. A hit ugyanis életet, szabadságot ad nekünk és egységet a testvéreinkkel, egységet mindenkivel.

Egymás megvigasztalása a hitben

Szent Pál a Rómaiakhoz írt levelének elején arról a kölcsönös vigasztalásról beszél, amelyet a hit által nyújthatunk egymásnak: „Először is hálát adok Istenemnek mindnyájatokért Jézus Krisztus által, hitetekről ugyanis az egész világon dicsérettel szólnak. [...] nagyon szeretnék látni benneteket, hogy megerősödésetekre némi lelki ajándékot juttassak nektek, más szóval, hogy a hitben, amely éppúgy a tiétek is, mint az enyém, kölcsönösen megvigasztaljuk egymást.” (Róm 1,8.11-12)

Mindnyájunk hite az, amely lehetővé teszi számunkra, hogy segítsük és megvigasztaljuk egymást. A megélt hit tanúsága olyan ajándék, amely úgy adódik tovább mindenki számára, hogy közben nem csökken az ajándékozóban sem, és növeli a többiek hitét. Nem ajándékozhatunk egymásnak jobb ajándékot, mint azt, hogy megvigasztaljuk egymást a hitben, mert ez azt jelenti, hogy az élet teljességének és erejének, intenzitásának olyan lehetőségét adjuk egymásnak, amelyet csak Krisztus tesz lehetségessé minden próbatételünkben és minden végességünkben, még a bűnben vagy

a halálban is. Jézus megdicsérte a szegények és a bűnösök hitét, és az élet teljességét, a gyógyulást, a megbocsátást és az ember számára felfoghatatlan üdvösséget adta nekik.

A közösségeinkben, a Rendünkben, az Egyházban, éppen azok az emberek vagy közösségek vigasztalnak meg bennünket kicsinyhitűségünkben, akik, noha a legtörékenyebbek, mégis a próbatételben nagyobb hitről tesznek tanúságot, mint amilyen nagy a mi végességünk. Mindnyájunknak szükségünk van erre a hit által nyújtott vigasztalásra, hogy Krisztussal és Krisztusban túljussunk azon a krízisen, amelyet különböző szinten mindnyájan megélünk. Mindent megelőzően leginkább a hitre van szükségünk. Előbbre való ez a jó-érzésünknel, a hivatásoknál, a közösségek egységénél és harmóniájánál, előbbre való az életszentségünknel, mert a hit határozza meg az összes többi dolgot, és ha az összes többit úgy keressük, hogy nem a hitre épülünk, még akkor is, ha elérünk valamit, mindaz terméketlen marad, mert nem kegyelemként fogjuk fogadni.

A hit lehetővé teszi számunkra, hogy mindent kegyelemként fogadjunk, tehát, hogy az ajándékokat karizmaként fogadjuk, annak az ajándéknak a kifejeződéseiként és jeleként, amelyben Isten önmagát adja a világnak. A hit által az adományok és a karizmák Isten ajándékai maradnak, és nem válnak a gőg bálványává, amelyek megölik az életet és a hivatást. A hit mindig mindent Isten kezébe helyez, azért, hogy mindig Ő maradjon minden tevékenységünk alanya.

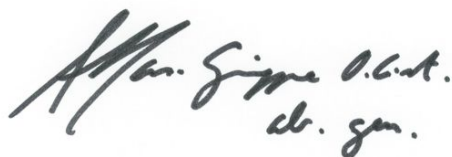
A kísértés, hogy egymástól más segítséget kérjünk, mint a hitben való vigasztalás segítségét, kölcsönösen beképzeltté tesz bennünket. A beképzeltség pedig az ábrándozásra vezet, amelynek vége mindig a kiábrándulás. Ha azonban a hit vigasztalását nyújtjuk egymásnak, abban segítjük egymást, hogy fölismerjük a köztünk működő és jelenlévő Jézust, és ez által minden lehetségessé válik, mert Ő valóban mindent megtehet.

Lehet, hogy meg kellene bocsátanunk egymásnak minden olyan alkalmat, és minden olyan viselkedést, amelyben mást kértünk egymástól, mint a hitben történő vigasztalást, mert ez a törekvés csalódáshoz és a szívek megosztottságához vezet.

A hit azonban mindent helyreállít. A hit a mindig lehetséges szeretet feltámadásának az ereje. A hitből kiindulva mindig újrakezdhetjük a kapcsolatainkat, a műveinket, az utunkat, mert a hit nem önmagunkból indul újra, nem a mi jó-szándékunkból, vagy a mi képességeinkből, vagy a korlátainkból és bűneinkből, hanem az Úrból, aki értünk megszületett, meghalt és feltámadt. A hitből kiindulva, mindig újrakezdhetünk egy elvesztett életet, még az utolsó pillanatában is, mint a megtérő lator, aki hittal koldulta az üdvösséget, és ezzel lehetővé tette Krisztus számára, hogy a halálát az örök életre születéssé alakítsa át.

A hitben minden körülmények között Karácsony van!

Teljes szívemből kívánok áldott Ünnepeket mindnyájatoknak!

Fr. Mauro-Giuseppe Lepori
O.Cist. Generális Apát